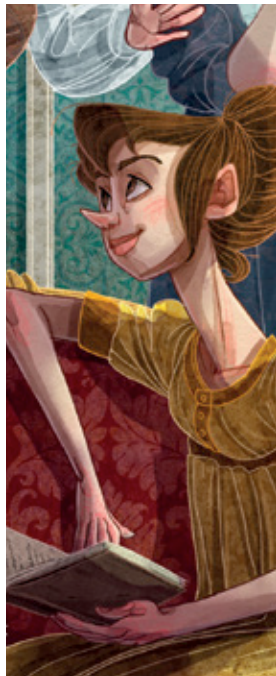

Una família amb cinc filles

És una veritat universalment reconeguda que un home solter en possessió d'una bona fortuna ha de buscar esposa.

Quan un home així s'instal·la al veïnat, en les ments de les famílies properes passa a ser considerat com una propietat d'alguna de les seves filles.

—Estimat senyor Bennet —li va dir un dia la seva esposa—, t'has assabentat que Netherfield Park per fi s'ha llogat? M'ho ha dit la senyora Long, que ha estat aquí fa una estona. No vols saber qui se l'ha quedat?

—Ja veig que m'ho vols dir i jo no tinc cap inconvenient a saber-ho.

—Oh, estimat! Cal que ho sàpigues. Es tracta d'un jove de gran fortuna que procedeix del nord d'Anglaterra. Va arribar di-lluns en un correu per veure el lloc i tant li va agradar, que immediatament va decidir quedar-se'l. S'hi traslladarà per Sant Miquel, però alguns dels seus criats arribaran a finals de la setmana que ve.

—Com es diu?

—Bingley.

—És casat o solter?

—Solter, és clar, estimat! És un home solter amb una renda de quatre o cinc mil lliures¹ a l'any. Quina bona notícia per a les nostres filles!

—I això, en què les pot afectar?

—Estimat senyor Bennet! —va replicar la seva esposa—. Com pots ser tan talòs? Et pots imaginar que penso casar-lo amb una d'elles.

—Però ell ve amb aquesta intenció?

—Intenció? Quina bajanada! És molt probable que s'enamori d'una d'elles, així que has de fer-li una visita tan bon punt arribi.

—No veig amb quin motiu. Ves-hi tu amb les noies o, millor, envia-les soles, perquè tu encara ets tan bonica com qual-sevol d'elles i potser el senyor Bingley et tria a tu d'entre totes.

—Oh, estimat! M'afalagues. És cert que encara conservo part de la meva bellesa, però quan una mare té cinc filles joves ha de deixar de pensar en ella. I tu també has de tenir en consideració les teves filles. Pensa en el bon partit que podria ser per a una d'elles. Sir William i Lady Lucas aniran a visitar-lo i tu també hi has d'anar. Si no vas a saludar-lo, nosaltres no podrem fer-ho.

—Que melindrosa que ets! M'atreviria a dir que ell estarà encantat de veure-us. I jo li escriuré quatre ratlles per assegurar-li que estic disposat a donar-li el meu consentiment si en tria una. Fins i tot li recomanaré la meva petita Lizzy.

—Prefereixo que no ho facis. La Lizzy no és millor que les seves germanes, ni la meitat de bonica que la Jane, ni la meitat d'alegre que la Lydia, però sempre ha estat la teva preferida.

1 Lliura: moneda oficial de la Gran Bretanya. El seu valor és variable.

—No hi ha gran cosa a recomanar —va respondre ell—. Són tan beneïtes com la majoria de les noies de la seva edat, però la Lizzy té un geni més viu que les seves germanes.

—Senyor Bennet, com pots menysprear així les teves filles?! T'ho passes bé fent-me patir. No tens compassió dels meus pobres nervis.

—En absolut, estimada. Tinc un gran respecte pels teus nervis. Són vells amics meus. Almenys fa vint anys que en sento a parlar. Estic segur que els podràs controlar i viuràs per veure establir-se aquí molts joves de bones rendes.

El senyor Bennet tenia una rara barreja d'humor sarcàstic, ironia, reserva i caprici. La seva esposa no havia estat capaç de comprendre'n el caràcter en vint-i-quatre anys de convivència. Ella no tenia un temperament tan complicat. Era una dona variable, de poc enteniment i escassa formació. Quan alguna cosa la contrariava, al·ludia immediatament als seus nervis. L'objectiu principal de la seva vida era casar les seves cinc filles, i la seva distracció eren les visites i les xafarderies. Si mai hi va haver felicitat en el matrimoni, amb els anys havia desaparegut i l'afecte havia quedat relegat a una rutina conjugal, que ell recreava amb els llibres de la seva biblioteca.

El senyor Bennet va ser un dels primers a visitar el nou veí. Des del principi, va tenir la intenció de fer-ho, encara que havia assegurat a la seva esposa que no ho faria, i ella no se'n va assabentar fins després d'haver-hi anat.

—Bé, mare —li va dir l'Elizabeth, sense saber que el seu pare ja ho havia fet—, el veurem en les reunions. La senyora Long ha promès presentar-nos-el.

—No crec que ho faci. Té dues nebodes. És una dona egoista i hipòcrita.

—Quan serà el proper ball, Lizzy? —li va preguntar la Kitty.

—D'aquí a quinze dies.

—Sí! I la senyora Long no tornarà fins al dia abans. Així que no sé com ens el presentarà, si ni ella mateixa no el coneixerà.

—Llavors, estimada, podràs ser tu qui el presenti a ella —va apuntar el pare—. I si tu no ho fas, ho faré jo mateix. Tu què dius, Mary? Perquè tu ets una jovequeta molt reflexiva, a qui agrada llegir llibres. —I com que la Mary va quedar pensativa, ell va continuar—: En fi, tornant al senyor Bingley...

—Ja m'estic cansant de sentir a parlar del senyor Bingley —va cridar l'esposa.

—Vaja! Em sap greu que ho diguis ara. Si ho hagués sabut abans, no hauria anat a veure'l aquest matí. Mala sort, perquè haurem de rebre'l quan vingui a retornar-nos la visita.

La sorpresa de la seva dona i les seves filles va ser exactament com ell havia imaginat. Quan l'alegria general es va calmar, la mare va opinar:

—Que bo que ets, estimat! Ja sabia que al final et convenceria. Estic segura que estimes massa les nenes per menysprear una amistat com aquesta. Que contenta que estic!

I el senyor Bennet va sortir de l'habitació i va fugir dels ramells de la seva dona.

—Quin bon pare que teniu, nenes! —va exclamar la mare—. No sé com podreu pagar-li mai les seves tendreses, i a mi, les meves, és clar. A la nostra edat no resulta agradable fer noves amistats, però per vosaltres farem el que calgui.

Per més que la mare i les cinc filles van insistir, no van aconseguir que el pare els fes una descripció satisfactòria del senyor Bingley. Ho van intentar amb preguntes directes i indirectes, però ell va eludir el tema. Al final, van haver d'acceptar les dades de segona mà que els va donar la seva veïna, la senyora Lucas. La seva informació va ser molt favorable. El seu marit havia

tornat encantat. Es tractava d'un jove ben plantat i extremament cortès, i, a més, havia dit que aniria al ball amb una bona colla d'amics. Res no podia ser millor. Així que moltes esperances es van posar en ell.

—Si puc veure una de les meves filles establerta a Netherfield —deia la senyora Bennet al seu marit— i les altres igualment ben casades, s'hauran complert tots els meus desitjos.

Al cap de pocs dies, el senyor Bingley va visitar el senyor Bennet i va ser amb ell deu minuts a la biblioteca. Volia conèixer les seves filles, de la bellesa de les quals havia sentit a parlar molt, però només va veure el pare. Les noies van ser més afortunades, ja que el van poder veure des d'una finestra superior. Després d'això, li van enviar una invitació per dinar, i la senyora Bennet va començar a planejar els plats que prepararia quan van rebre una nota seva demanant-los que ajornessin aquell honor, ja que havia de marxar a Londres l'endemà. La senyora Bennet va quedar desconcertada, perquè el jove acabava d'arribar a Hertfordshire, i va començar a témer que viatjaria constantment i no fixaria la seva residència a Netherfield com calia. La senyora Lucas la va tranquil·litzar apuntant la idea que potser havia anat a Londres a buscar els seus amics per al ball.

En efecte, va arribar la notícia que el senyor Bingley havia tornat acompanyat de dotze dames, una quantitat que a les noies els va semblar excessiva, però es van calmar quan van comprovar que només eren cinc persones: el senyor Bingley, dues germanes seves, el marit de la gran i un amic. I aquests van ser exactament els que van anar al ball del poble.